

Meninger

Debatt

Taran Grønlie
Interiørarkitekt, MIAF

Vil arkitektene bo i kolossene de tegner?

«**F**lere høyhus i Oslo» er blitt et slags credo for arkitekter som tegner for Oslos eiendomsinvestorer. Det kan gjelde for kontorbygg. Men snakker vi om boliger, er det vanskelig å se andre argumenter enn høy innjening for investorene.

Har noen sett forskningsbaserte argumenter for at Osloborgere ønsker, og liker, å bo særlig mye høyere enn fjerde etasje? De fleste svarer nok at de liker å bo nær bakken, i kontakt med blomster og trær og med kort vei ut.

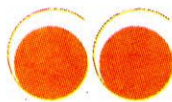
Fantasien som utgangspunkt. Det er mulig å tenke helt annerledes. Den tyske stjernearkitekten Ole Scheeren har forstått det. Hans ene ytterlighet er hovedkvarteret til det kinesiske radio- og TV-selskapet CCTV i Beijing. Det er trolig inspirert av den italienske grafikerer og arkitekten Giovanni Battista Piranesi (1720-1778). Ja, så nærliggende at Nasjonalmuseet hadde med en modell av Beijing-bygningen under den nylige Piranesi-utstillingen.

Ole Scheeren og hans enorme team av arkitekter tegner også luksushoteller og andre monumentale bygninger. Men når han tegner boliger for vanlige folk, tenker han annerledes. Da arbeider han ut fra mottoet «form follows fiction». Han vil at beboeren skal fantasere rundt hvordan boligen skal fungere. Og den fantasien skal arkitekten ha som utgangspunkt.

Og Scheeren både tror og vet at folk flest ønsker å bo nær naturen og ha kort vei ut. Da kan de ikke bo i 16. etasje, 60 meter over bakken. Har arkitektene som ønsker brutale høyhus i Oslo, hørt om Ole Scheeren eller Giovanni Battista Piranesi? Trolig ikke!

Nettverk mellom personer og bygninger. Scheerens hus skal være sosiale sammenhenger. Han nærmest velter blokkene, slik at de blir småblokker og ikke tettere enn at det blir gress, blomster og trær mellom dem.

Han er kjent for blant annet boligkomplekset i Singapore som ser ut som legoklosser som er kastet utover. Han bygger

Det er det samme om det er bra eller dårlig, bare det kan selges med gevinst

rom hvor virkelighet og hverdag blir strukturert ut fra beboernes ønsker og behov.

Han sier han bygger for dem som skal bo der. Han mener det er fremtiden. Det dreier seg om å bygge rom som gjør ting mulig for oss. Man må se for seg hva som skal skje i et rom. Rommet må bære i seg muligheten til å gjøre alt det man kan finne på å gjøre i et rom.

Derfor snakker han mye om nettverk, både mellom personer og mellom bygninger. Det kommer tydelig frem der han altså velter høyhus og lar dem ligge i nærhet på et grønt område, hvor beplantningen er med på å gi bygningsdelene identitet. Slik at man ikke sier at man bor i blokk 32, men i bambushagen.

Høyhus blir ikke bygget for at de skal fotograferes og deretter selges om tre år med stor gevinst. De skal bygges for at noen skal leve der, og ikke som et investeringsobjekt.

I Oslo er mottoet tilsynelatende: Det er det samme om det er bra eller dårlig, bare det kan selges med gevinst. Det gjør det naturlig å spørre: Kunne norske høyhusarkitekter tenke seg å bo i de kolossene de tegner?

Dette er bare noen glimt inn i Ole Scheerens tankeverden. Det er mye å lese på internett. Og den som forstår tysk rimelig godt, kan ha glede av å høre en nylig samtale om og med ham på podkasten «Kunst und Leben».

Taran Grønlie er utdannet interiørarkitekt. Hun har en mastergrad i teatervitenskap samt grunnfag i kunsthistorie, etnologi og pedagogikk. Hun er aktuell med boken «De jævla putene» - et arkitektoppør sett fra innsiden.